

Președintele
Thomas S. Monson

Să redescoperim spiritul Crăciunului

Cu ani în urmă ca tânăr vârstnic, am fost chemat împreună cu alți vârstnici la un spital din orașul Salt Lake pentru a da binecuvântări copiilor bolnavi. În timp ce intram, am observat un brad de Crăciun cu luminile sale strălucitoare și prietenoase și am văzut cadouri împachetate cu grijă sub crengile sale întinse. Apoi, noi am mers pe coridoare unde băieți și fete mici – unii dintre ei cu ghipsuri la mână sau la picior, alții suferind de boli care probabil nu puteau fi vindecate așa de ușor – ne-au întâmpinat cu zâmbete pe chipurile lor.

Un tânăr băiat, foarte bolnav, a strigat la mine: „Cum te cheamă?”

I-am spus numele meu și el a întrebat: „Îmi vei da o binecuvântare?”

Binecuvântarea a fost dată și, în timp ce ne-am întors să plecăm de lângă patului său, el a spus: „Mulțumesc foarte mult!”

Am făcut câțiva pași și, apoi, l-am auzit zicând: „O, frate Monson, Crăciun fericit!”. Apoi, un zâmbet larg a apărut pe chipul său.

Băiatul avea spiritul Crăciunului. Spiritul Crăciunului este ceva ce sper că vom avea fiecare dintre noi în inimile și în viețile noastre – nu doar în acest sezon specific dar, de asemenea, de-a lungul anului.

Atunci când avem spiritul Crăciunului, ne amintim a Cui naștere o celebrăm în această perioadă a anului:

„Astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul” (Luca 2:11).

În zilele noastre, obiceiul de a dăru cadouri joacă un rol major în celebrarea Crăciunului. Mă întreb dacă noi am putea profita de această ocazie întrebându-ne: „Ce dar ar vrea Domnul să Îi dăruiesc *eu* Lui sau altora în această perioadă prețioasă a anului?”

Permiteți să sugerez că Tatăl nostru Ceresc ar dori ca fiecare dintre noi să Îi dăruim Lui și Fiului Său darul supunerii. Simt, de asemenea, că El ne-ar cere să dăruim de la noi și să nu fim egoiști sau lacomi ori arțăgoși, după cum prețiosul Său Fiu sugerează în Cartea lui Mormon:

„Căci adevărat, adevărat vă spun Eu vouă, cel care are spiritul de ceartă nu este de-al Meu, ci este de-al diavolului, care... agită inimile oamenilor ca să se certe cu mânie unul cu altul.

Iată, aceasta nu este doctrina Mea să ațâțe inimile oamenilor la mânie unul împotriva altuia; ci doctrina Mea este ca asemenea lucruri să se termine” (3 Nefi 11:29-30).

În această minunată dispensație a plenitudinii timpurilor, oportunitățile noastre de a iubi și dăru sunt într-adevăr fără limită dar, de asemenea, sunt și trecătoare. Astăzi, există inimi de înveselit, vorbe bune de rostit, fapte de împlinit și suflete de salvat.

Cineva care avea o percepție profundă despre spiritul Crăciunului a scris:

*Eu sunt spiritul Crăciunului –
intru în casa sărăciei, făcându-i pe copiii cu fețe
palide să își deschidă larg ochii, în mirare plină
de mulțumire.*

*Datorită mie, zgârcitul dă cu mână largă și, astfel,
pictează un punct strălucitor pe sufletul său.*

*Datorită mie, bătrânul își reînnoiește tinerețea și râde
ca în vremuri frumoase de demult.*

*Datorită mie, romantismul este viu în inimile copilăriei
și luminează somnul cu vise țesute cu magie.*

*Datorită mie, picioare nerăbdătoare urcă trepte întune-
cate cu coșuri pline, lăsând în urmă inimi uimite
de bunătatea lumii.*

*Datorită mie, risipitorul se oprește o clipă din felul său
extravagant, risipitor și trimite cuiva drag și nerăb-
dător niște mici semne care produc lacrimi de bucu-
rie – lacrimi ce șterg ridurile adânci ale suferinței.*

*Intru în celule întunecate ale închisorii, amintind ome-
nirii traumatizate ceea ce ar fi putut fi și arăt înspre
zile bune ce pot urma.*

*Intru ușor în casele tăcute, albe ale durerii, iar buzele
care sunt prea slăbite pentru a vorbi doar murmură,
în tăcere, o elocventă recunoștință.*

*În mii de feluri, datorită mie, lumea obosită privește
către fața lui Dumnezeu și, pentru un scurt moment,
uită de lucrurile mărunte și deprimante.*

Eu sunt spiritul Crăciunului¹.

Fie ca fiecare dintre noi să descopere din nou spiritul Crăciunului – chiar Spiritul lui Hristos.

NOTĂ:

1. E. C. Baird, „Christmas Spirit”, în James S. Hewitt, ed., *Illustrations Unlimited* (1988), p. 81.

SĂ PREDĂM DIN ACEST MESAJ

În timp ce împărtășiți familiei mesajul președintelui Monson, luați în considerare să puneți accent pe întrebarea pe care el a adresat-o despre ce fel de dar ar vrea Domnul să Îi oferim Lui sau altora în această perioadă.

Încurajați membrii familiei să-și consemneze gândurile și ideile (sau, în cazul copiilor mici, să deseneze o imagine) despre cum să „descopere din nou spiritul Crăciunului – chiar Spiritul lui Hristos”.

TINERI

Un ajun de Crăciun perfect

Jerie S. Jacobs

În copilăria mea, unul dintre momentele importante ale fiecărui an era ajunul Crăciunului. Eu și familia mea făceam pizza, mergeam la colindat și, apoi, ne întâlneam pentru o (mică) adunare de devoțiune cu ocazia Crăciunului. Cântam imnuri pe toate cele patru voci atât de tare, încât vocile aproape ni se rupeau și interpretam zgomotos colinde la combinația noastră neobișnuită de instrumente muzicale. Tata încheia mereu seara cu un gând de Crăciun care ne făcea să plângem de bucurie. Viața nu putea fi mai frumoasă ca în seara de Crăciun.

Când eram puțin mai mare, mama mea a început să aibă grijă de o tânără vecină, Kelly. Kelly venea la noi acasă în fiecare zi după școală în timp ce mama ei, Patty, muncea. Kelly mă urmărea peste tot ca un cățeluș – gălăgioasă și neajutorată. Era mereu o ușurare atunci când Patty venea după fiica ei și casa și familia noastră aveau liniște.

Într-o zi de decembrie, am fost îngrozită când mama le-a invitat pe Patty și Kelly să ni se alătore în seara de Crăciun. Ajunul meu de Crăciun. Mama a zâmbit și m-a asigurat: „Acest lucru nu va schimba nimic”. Dar eu știam mai bine. Ele ne vor mânca toată pizza. Kelly va râde de felul în care vom cânta. M-am resemnat cu gândul că va fi cel mai groaznic ajun de Crăciun.

Când seara a venit, Patty și Kelly ni s-au alăturat, am vorbit și am râs și am cântat. Mama mea avusese dreptate. A fost perfect. La miezul nopții, ele ne-au mulțumit și au plecat fără tragere de inimă. Am mers în pat cu o inimă plină de dragoste și recunoștință. Am descoperit că darurile de Crăciun cu adevărat prețioase nu se reduc când sunt împărțite. În schimb, ele devin mai plăcute și se înmulțesc atunci când le dăruim.

Credință, Familie, Alinare

Programul învățătoarelor vizitatoare, o lucrare de salvare

Studiați, rugându-vă, acest material și, în funcție de fiecare situație, discutați-l cu surorile pe care le vizitați. Folosiți întrebările pentru a vă ajuta să le întăriți pe surori și pentru a face ca Societatea de Alinare să devină o parte activă în propria dumneavoastră viață.

Învățământul prin vizite oferă femeilor oportunitatea de a se veghea, întări și învăța una pe cealaltă – este cu adevărat o lucrare de salvare. Prin intermediul învățământului prin vizite, surorile slujesc în beneficiul Salvatorului și ajută femeile să se pregătească pentru binecuvântările vieții veșnice.

„Noi trebuie «să [avertizăm], să [explicăm], să [îndemnăm] să [propovăduim] și să [invităm] pe [alții] să vină la Hristos» (D&L 20:59), după cum a spus Domnul în revelațiile Sale”, a spus președintele Spencer W. Kimball (1895-1985). Continuând, el a spus: „Mărturia dumneavoastră este un mijloc de comunicare extraordinar”¹.

Atunci când noi, în calitate de învățătoare vizitatoare, ne îmbunătățim cunoașterea despre adevărurile Evangheliei, mărturiile noastre întăresc și susțin surorile care se pregătesc să fie botezate și confirmate. Noi ajutăm membrii noi să se dedice pe deplin Evangheliei. Vizitele și dragostea noastră ajută „la aducerea înapoi a celor care s-au rătăcit [și] la întărirea mărturiilor celor care au devenit inactive în Evanghelie”². Iar noi încurajăm surorile să vină la Hristos

prin participarea la munca în templu.

„Dumneavoastră veți salva suflete”, a spus președintele Kimball învățătoarelor vizitatoare „și cine poate spune acest lucru decât mulți dintre acei distinși oameni activi din Biserică, care astăzi sunt activi datorită faptului că dumneavoastră ați fost în căminele lor și le-ați dăruit o nouă perspectivă, o nouă viziune. Le-ați dezvăluit lucruri pe care nu le-au știut. Le-ați extins orizonturile...”

„Vedeți, dumneavoastră nu salvați doar aceste surori, ci, probabil, și pe soții și căminele lor.”³

Din scripturi

Doctrină și legăminte 20:59;
84:106; 138:56

Din istoria noastră

Când profetul Joseph Smith a organizat Societatea de Alinare, el a spus că scopul femeilor nu era doar să aibă grijă de cei săraci, ci, de asemenea, să salveze suflete. De asemenea, el ne-a învățat faptul că femeile din Biserică joacă un rol esențial în planul salvării al Tatălui Ceresc.⁴ Fiind îndrumate de aceste principii predate de profetul Joseph Smith, noi, în calitate de surori în

Societatea de Alinare, putem lucra împreună să pregătim femeile și familiile lor pentru cele mai mari binecuvântări date de Dumnezeu.

„Să avem compasiune unii față de ceilalți”, a spus președintele Brigham Young (1801-1887), „iar cei [care sunt] puternici să hrănească cu blândețe slăbiciunea pentru a deveni puternică, iar cei care văd să îndrume pe orbi până ce aceștia pot vedea calea”⁵.

NOTE

1. Spencer W. Kimball, în *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p.116.
2. Eliza R. Snow, în *Daughters in My Kingdom*, p. 83.
3. Spencer W. Kimball, în *Daughters in My Kingdom*, p. 117.
4. Vezi Joseph Smith, în *Daughters in My Kingdom*, p. 171-172.
5. Brigham Young, în *Daughters in My Kingdom*, p. 107.

Ce pot face eu?

1. În ce mod mă pregătește Societatea de Alinare pentru binecuvântările vieții veșnice?
2. Ce pot face eu pentru a crește credința acelor asupra cărora veghez?

Pentru mai multe informații, accesați reliefsociety.lds.org.